

Skumring. Nu og da hørtes et fjernt Bulder af Tordenen, der langsomt nærmede sig.

Paa een Gang opstod der Uro henne ved en af Sidedørene. Folk derhenne veg tilside, — Emanuel traadte stille ind.

Oppe paa Talerstolen stod i dette Øjeblik en Landsbylærer og udviklede sine Anskuelser; men ingen havde nu længer Øre for hans Ord. Alle saae hen imod den høje, blege Skikkelse, der blev staaende derhenne ved Døren med Hovedet bøjet og Hænderne foldede foran Brystet. Selv de, der aldrig havde set ham, var ikke et Øjeblik i Tvivl om, hvem han var. I den bageste Del af Salen rejste man sig op paa Bænkene for at komme til at se, og fra Mund til Mund lød hviskende Spørgsmaal og Svar.

Kun een forholdt sig stille . . . Henne i en Krog sad Væver Hansen foroverbøjet og skjulte den nederste Del af sit Judasansigt med sine blodrøde Hænder.

Da Landsbylæreren endelig sluttede, og efter at endnu et Par andre havde haft Ordet, blev det oppe fra Tribunen forkyndt, at Emanuel vilde tale. I samme Nu steg en sortklædt ung Pige op paa en Bænk ved et af Vinduerne, og een efter een rejste der sig omkring hende en fem-seks pjaltede Skikkelser — deriblandt „sorte Trine“ — hvis Nærværelse hele Tiden havde vakt Uro hos de styrende, særlig blandt de kjoleklædte Højskolefolk bagved Ministeren. Det var Gerda og et Udvalg af Emanuels Tilhængere nede fra Lejet.

Idet han nu selv nærmede sig Talerstolen, strakte den unge Pige med et ekstatisk Udtryk Armene frem imod ham og raabte med høj, skærende Røst:

„Hosianna! Velsignet være du, som kommer i Herrens Navn!“

„Hosianna! . . . Hosianna!“ gentog de andre i Kor med deres raa og mørke Stemmer.

Rundt om i Forsamlingen vakte Optrinet en raadvild Bestyrelse. Man saae paa hinanden eller op til Ordstyreren eller — frygtsomt — hen paa Ministeren. Forstander Sejling havde øjeblikkelig grebet til sin Klokke for at skride ind; men i det samme viste Emanuel sig paa Talerstolen, — og alt blev stille.